

Privind în urmă

Dunare

Cred c-am pierdut ceva
Pe-al anilor drum sec
Dar tot spre înainte
Cu mine mă întrec.

Mi-aduc aminte parcă
De două aripi albe
-Legate lângă ochi-
Ce mă treceau de ape

În locul lor mi-atârână
O umbră de gând greu
Ce m-a pierdut de vise,
De zbor și Dumnezeu.

Și penele firave
În mușchi mi s-au schimbat
Încât, pe lângă ape
Cu pasul, azi, răzbat.

Și totuși, o fantomă
În mine este vie
Și-o rog cu stăruință :
„Revii, copilărie..!?”